

Ευδαίμονες πραγματικῶς οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι,
 ποῦ ἐπαγγέλλονται καλὰ τὸν ποῦρον πατριώτην...
 ἓνας τοὺς πιάνει ἀπ' ἐδῶ καὶ ἄλλος τοὺς ἀφίνει
 κι' εἰς κάθε ψευτοπόλεμον κατέχουν θέσιν πρώτην.
 Καὶ πάντα διὰ θέσεων, ἔσθ' ὅτε κι' ἀργυρίων,
 γενναίως ἀνταμείβεται ἡ ἄλμη τῶν ὀακρῶν.

Καλλίτερον ἐπάγγελμα δὲν βλέπω νᾶναι ἄλλο,
 κι' ἂν ἐπροσπάθησα κι' ἐγὼ εἰς τόσας περιστάσεις
 μὲ πατριώτου τραγικὴν μουτσούνα νὰ προβάλω,
 μὰ δὲν ἐπλάσθη δι' αὐτὸ ἡ ἀσθενὴς μου κρασις.
 Γιὰ ὅλα εἶμαι μάρμαρον κι' ἀναίσθητος ὡς πτώμα,
 κι' εἶδος νεροῦ κυκλοφορεῖ καθ' ὅλον μου τὸ σῶμα.

Οὐδὲ σαλεύουν εὐκόλα αἱ ἰσχυραὶ μου φρένες,
 ἀλλὰ κι' οἱ ὀακρυγόνου μου ἐστείρευσαν ἀδένες.
 καὶ οὔτε γιὰ τὸν πόλεμον τοῦ Θεοδωρῆ ὀακρυζῶν
 κι' Ἰασωνίδου θούρια τὰ χεῖλη δὲν ψελλίζουν,
 καὶ πρὸ καλοὶ μοῦ φαίνονται κι' οἱ Σέρβοι κι' οἱ Ρωμοῦνοι,
 καὶ δὲν ἔμπορῶ τούλάχιστον νὰ γίνω σὰν τὸν Δούνη.

Δὲν πλέκω δόξης στέφανον μὲ δάφνας καὶ μυρσίνας
 καὶ οὔτε μὲ τοὺς Δούνηδες φιλίαις θέλω νᾶχω,
 κι' ἴσως μὲ πῆ Αὐστριακὸν ὁ κύριος Δουζίνας,
 καθὼς καὶ μέσα ἔστη βουλή ὠνόμασε τὸν Βλάχο.
 Ἄλλὰ ἐγὼ ἔστα λόγια του ἀξένοιαστος γλεντῶ,
 καὶ μόνο μὲ Ποριώτικα λεμόνια τᾶπαντῶ.

Πολὺ βαρεῖά μοῦ κάθονται ἀπάνω ἔστο στομάχι
 οἱ τόσοι πατριῶται μας κι' οἱ Μαραθωνομάχοι,
 κι' αἰσθάνομαι διάθεσιν ἔστη γῆ νὰ τοὺς ξαπλώσω
 καὶ μ' ὅλην μου τὴν δύνημιν νὰ τοὺς ἐμβαγαλώσω.
 Ἐκεῖνοι ἐρυμούκησαν κι' αὐτὸν τὸν Δεληγιάννη,
 καὶ μὲ τὸ ζόρι ὁ πτωχὸς τὸν πολεμάρχο κάνει.

Ἄλλ' ἀρκετὰ ὠμίλησα καὶ νὰ μὲ συγχωρῆτε,
 καὶ ἂν ἡ λίμα μου πολλὴ ὡς τώρα σὰς ἐφάνη,
 ἀλλ' ὅμως, φίλοι Ἑλληνας, καλῶς συλλογισθῆτε

πῶς ἀνταμόνομαι συχνὰ μετὰ τοῦ Δεληγιάννη.
 Καὶ ὅποιος μὲ τὸν Θεοδωρῆ καὶ μιὰ φορὰ ἔμιλησα,
 κι' αὐτὸς τοῦ γλωσσοκοπανᾶν τὸ πάθος θὰ κολλήσῃ.

Λοιπὸν σὰς λέγω μ' ὅλην μου τὴν εὐσυνειδησίαν
 πῶς σαχλοτέρα ἑορτὴ δὲν ἐγίνε ἀκόμη,
 πῶς ἡ Ἀθῆνα ἐλαμπε ἀπὸ σκοτοχυσίαν
 καὶ μὲ ρετσίναις ἐφεγγαν καμπόσοι παληοδρόμοι.
 Κόσμου πολλοῦ ἐφαίνετο μεγάλη φασαρία,
 μὰ ὅλα ἦσαν ψεύτικα καὶ ἄνοστα καὶ κρύα.

Ἄν ἐρωτᾶτε, κύριοι, καὶ διὰ τοὺς προγόνους,
 αὐτοὶ ἐπῆραν κι' ἔδωσαν ἐκείνη τὴν ἡμέρα,
 κι' ὀγκανισμάτων ἤκουε τραγικωτάτους τόνους
 κι' ἠσθάνεσο γουργουρισμοὺς καθ' ὅλην τὴν γαστέρα.
 Καὶ δὲν πιστεύω ἀληθῶς νὰ εἶναι κι' ἓνας μόνον,
 ὅπου νὰ μὴν ἐξύμνησε τοὺς ἄθλους τῶν προγόνων.

Μόνον ἐγὼ δὲν ἔμιλησα κι' ὁ φίλος Περικλέτος,
 ἀθρόα δὲ συνέρρευσαν ἀμφοτέρω τὰ φύλα,
 καὶ ὅλοι παραλύσσαξαν οἱ ρήτορες ἐφέτος,
 ποῦ λὲς πῶς τοῦ Φιλήμονος τοὺς ἔδαγκασε ἡ σκύλα.
 Καὶ νέος ρήτωρ ἐμμετρος ἐφέτος ἐπεφάνη,
 Ἰασωνίδης τοῦνομα, μοναδικὸ φυντάνι.

Καὶ ἤκουε εἰς τὴν φορὰν τῶν λόγων τῶν πυρίνων
 τὰ νέα δικαιώματα τοῦ ἔθνους τῶν Ἑλλήνων,
 τοὺς πόθους καὶ τὰ ὄνειρα τῆς γενεᾶς συμπάσης,
 ποῦ νὰ τᾶκούσης μιὰ φορὰ καὶ δέκα νὰ ξεράσης.
 Καὶ προτιμῶ νὰ ναυτιῶ εἰς πλοῖον ποντοπόρον,
 παρὰ τοὺς πανηγυρικοὺς ν' ἀκούω τῶν ρητόρων.

ὦ ! τοῦ προφήτου Ἡλιοῦ τὴν μελωτὴν ἄς εἶχα
 κι' εἰς τόσον ὕψος ν' ἀναβῶ ποῦ νὰ φανῶ σὰν τρίχα,
 καὶ ἀπ' ἐκεῖ τοῦ Καλλιγᾶ ν' ἀρχίσω τὰς κενώσεις
 καὶ νὰ τῆς ρίχνω σὰν βροχὴ μὲς ἔστας διαδηλώσεις,
 καὶ οὕτω πῶς μονάχος μου ἀπὸ ἐκεῖ ἀπάνω
 γιὰ ὅλα τὰ σεκλέτια μου μὲ μιὰ νὰ ξεθυμάνω.

Συνταγαὶ ἱατρικαὶ
 καὶ δι' ὅλους σωστικαί.

Ἐτοὺς Δεληγιαννικοὺς,
 τοὺς καὶ πολεμικοὺς.

Χλωροῦχον κάλι, ὄπιον κι' ἐνέσεις μὲ μορφίνη
 κι' εἰς τὸν πολὺν των πυρετὸν ἀνάλογον κινίνη,
 αὐστηροτάτην ἀποχὴν ἐκ τῶν οἰνοπνευμάτων,
 ψυχρολουσίας συνεχεῖς καὶ διαίταν κρεάτων,
 πρὸς δὲ καὶ ρετσινόλαδον πιντάκις τῆς ἡμέρας
 καὶ δέσιμον τοῦ στόματος διὰ τῆς μουξελζέρας.

Εἰς τοὺς Τρικουπικοὺς,
 τοὺς καὶ εἰρηνικοὺς.

Μπροῦσκο κρασί, ἀρσενικὸν καὶ χάπια τοῦ σιδήρου,
 καὶ κρέατος κατάχρησιν κι' ἐλαίου καὶ βουτύρου,
 ρακῆς, ρωμίου καὶ κονιάκ γενναιοτάτην πόσιν
 καὶ κανθαρίδων κάποτε ἰσχυροτάτην δόσιν,
 καὶ διὰ σπύρων καυστικῶν ἐντρίψεις κι' ἐπιδέσεις,
 κι' ὑπὸ τὸν ἥλιον συχνὰς τῆς κεφαλῆς ἐκθίσεις.

Τοῦ Ρωμιοῦ μας τὸ γραφεῖο—μέσα ἔστο τυπογραφεῖο
 τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη —κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
 μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυταίων—μ' ἓνα κάποιο Φαρμακεῖον,

Καρρενὲ τῶν «Εὐ Φρονούντων»—νύκτα ἔμερα συζητούντων,
 μὲ μπακάληδες καμπόσους, —πατσατζῆδες ἄλλους τόσους,
 μ' οὐρητήρια, σαντούρια —καὶ μιὰ μάνδρα μὲ γαϊδούρια.